

jeg i Enkeltighederne ikke kunde være enig med min ærede Ven, eller, rettere sagt, ikke enig med det Enkelte i hans Forslag, da jeg vidste at Sagen laa ham saa meget paa Hjerte, at han meget gjerne vilde tiltræde et andet Forslag, som bedre kunde opnaae den samme Hensigt. Naar man nemlig erkjender, hvad rigtig nok de ærede Ministre, og navnlig den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet ikke synes ret at erkjende, at Ægteffab er ingen kirkelig, ingen christelig Handling eller Indretning, men en borgerlig, — da der slet ikke er Spørgsmaal om, hvad denne eller hiin Kirke angiver den for, men det eneste Spørgsmaal, som mig synes der bør komme frem, er dette: er Ægteffab indført ved Christendommen eller er det ældre end Christendommen? Er det ældre end Christendommen, saa seer Thinget let, at Christendommen ikke kan foreskrive Regler, om den end vilde det, for dets borgerlige Gyldighed; men, naar man erkjender, at Ægteffaberne ere en ældgammel Indretning fra Arilds Tid, og naar man oplukker Dinene for hvad Betydning det har i Huuslivet og altsaa ogsaa i Folkelivet og i hele Mennekelivet, da følger det af sig selv, at enhver Folkeand; om jeg saa maa sige, maa ønske Ægteffaberne saa høitidelige og saa hellige indgaaede, som det lader sig gjøre, naar det skal være Sandhed (Ja, Hør!) Nu kan jeg vistnok ikke finde, at det vilde være den høitideligste Maade at indgaae Ægteffab paa, som lod sig forene med fuld Samvittighedsfrihed, at fremstille sig for Dyrigheden og faae hos den en Attest; men det behøves jo heller paa ingen Maade, for at gjøre Ægteffabet baade til en saa aldeles borgerlig og til en saa aldeles fri Handling, som Noget kan ønske. Dertil behøvedes jo slet ikke Andet end en Anordning om, at alle de i Landet, som ville indgaae Ægteffab, til hvilken som helst Kirke de end hørte, og, om de hørte til slet ingen, saa skulde de ligesuldt melde sig hos Sognepræsten, og lade, saaledes som det jo er an-

ordnet for Alle dem, der henregnes til Folketirken, og som jo er næsten vor hele Befolkning, melde sig der, for at bringe de Beviisligheder, som Loven fordrer, for at kunne indgaae et Ægteffab, og dernæst indskrives i Kirkebogen. See, dette er Noget, som vi Alle indsee har slet Intet med Troen at gjøre, saa det kunde uden al Grund til Klage Alle forpligtes til, og det kunde tillige foreskrives, at Præsten ved denne Leilighed baade skulde gjøre det i dette Tilfælde og jeg vilde sige ogsaa i vor Kirke eneste rette Spørgsmaal, om de ville leve med hinanden i Mægning og Modgæng, som det sommer sig rette Dannemænd og Dannekvinder, dette, kun dette høitidelige Spørgsmaal, og da erklære dem for rette Ægteffolk at være efter Landets Love, og, hvor det maatte være ganske overladt til ham og til dem, hvor høitidelig forresten denne Erklæring og hvad dermed fulgte skulde være, det blev derfor, hvad det altid skulde være, og hvad det har været fra Begyndelsen, en huuslig Høitidelighed, det blev, naar vi undtage de kirkelige Formularer, saaledes omtrent hvad hos vore Fædre Trolovelsen var. Saaledes vilde det allerfrieeste borgerlige Ægteffab paa den allerletteste Maade kunne knytte sig baade til de bestaaende Indretninger og til vore egne Grindringer, men da skulde naturligviis dette borgerlige Ægteffab indgaaes af alle Ægteffolk, de maatte saa kalde sig hørende til Folketirken eller til hvad de vilde, medens det stod dem frit for at lade en kirkelig Velsigne deres Ægteffab, naar de ønskede det.

Rettelse.

Nr. 81 Sp. 1280 L. 9 f. n. fra „Flere ærede Talere o. s. v.“ hører til Finansministerens Forbrag.